

BODRÄGT, c. 5. Lagöfverträdelse, då en äkta make lönnligen drager något undan den andra, eller barn ifrån föräldrar, eller de från hvarandra, som i bolag äro.

BODSKULD, f. 5. Skuld för varor, tagna på räkning i handelsbod.

BODVAKT, m. 5. Person, som nattetid ligger i en handelsbod, för att bevaka den emot tjufvar.

BODYARA, f. 1. Handelsvara, som försäljes i öppen salubod.

BOENDE, n. 4. (föga brukl.) Omständigheten, att man bor på något ställe.

BOETT, bo'ä'tt, m. 5. Fodral till verket på ett fickur, vanligtvis betäckande endast baksidan, men äfven stundom framsidan eller urtaflan.

BOF, m. 2. pl. *bofvar*. (af det tyska *Bube*) En man, som finner nöje i att skada andra, helst på ett lömskt sätt. — *Syn.* Se *Skurk*.

BOFAKTIG, a. 2. 1) (om person) a) Som är fallen för att göra andra människor skada. — b) Som betar sig som en bof. — 2) (om sak) Som ger tillkänna böjelse att på ett lömskt sätt skada andra. *En b. handling.* — *Syn.* Se *Skurkaktig*.

BOFAKTIGHET, f. 5. Egenskapen att vara bofaktig. — *Syn.* Se *Skurkaktighet*.

BOFAST, a. 1. Som har stadigt hemvist, ej flyttar eller irrar omkring ifrån ena stället till det andra. Säges endast om dem, som hafva eget hushåll, eller besitta fastighet i stad eller på landet och der vistas. — *Syn.* (bibl.) Som har varaktig stad.

BOFATHET, f. 5. Egenskapen att vara bofast. — *Syn.* (bibl.) Varaktig stad.

BOFINK, m. 2. Fågel af Finksläget, 6 1/2 tum lång, färgen svart, brun, hvit, röd och grön, men olika hos olika kön och vid olika ålder och årstider. Är utmärkt för sin vackra och muntra sång. *Fringilla caelebs*.

BOFIS, böf'is, m. 2. (bot.) Se *Käringfis*.

BOFIST, böf'ist, m. 2. (bot.) En svampart. *Lycoperdon nigrescens*.

BOFLYTTNING, f. 2. Handlingen, då man flyttar bo.

BOFSTRECK, n. 5. ell. **BOFSTYCKE**, n. 4. Bofaktig handling. *Begå ett b.* — *Syn.* Se *Skurkstretch*.

BOFVEN (sjöt.), se *Boven*.

BOFÄLLIG, a. 2. 1) Som är nära på fall, som hotar att falla sönder, störta ihop. Säges om alla slags hus och byggnader, större och mindre, samt äfven större delar deraf. *B. byggnad. B-t hus, stall, fähus. B. lada. B-t tak, rum. Ena flygeln är mycket b.* — *Syn.* Förfallen.

BOFÄLLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara bofällig.

BOG, m. 2. 1) Främre kroppsdelen på häst- och nötkreatur samt vissa andra djur, t. ex. hjortar, elgar, m. fl., svarande mot skuldran på människor. *Häst, som är smal öfver bogen.* — 2) (sjöt.) Ett fartygs höjning eller afrundning å ömse sidor i fören, från förkanten af fockröstet till förstäfven. *Skarp, fyllig, tvär b. Ligga på samma b.,* säges om fartyg, som ligga bi-de-vind och hafva vinden i ifrån samma sida. *Segla på olika b-ar,* när vinden kommer in ifrån olika sidor. *Gå öfver på annan b.,* vända under loivering, så att man får vinden in ifrån andra sidan. (Fig.) *Slå om på annan b.,* ändra tänkesätt, mening, tal, uppförande. — 5) (jäg.) Sidotrakterna närmast bröstet i en skallplats.

BOGA, v. a. 1. Göra (en häst) bogbruten. *B. en häst.* — *B. sig,* v. r. Blifva bogbruten. **BOGANKAR**, n. 5. o. **BOGANKARE**, n. 4. (sjöt.) Benämning på dagligs- och töjankarne, som hänga, det förra under fartygets venstra bog, det sednare under den högra.

BOGBAND, n. 5. (skeppsb.) Benämning på starka, knäformiga trästycken, som tjena till bogens förstärkning.

BOGBLAD, n. 5. Del af bogen på ett kreatur, svarande mot skulderbladet på människan.

BOGBRUTEN, a. 2. neutr. — *et.* (om hästar) Bruten, skadad i bogen, genom sadel, seldom, o. s. v.

BOGHALT, m. 3. (jäg.) Sista gången, då drevet vid en afjagning stannar med drifningen. *Kallas äfv. Fast halt.*

BOGKANON, bög-ön, m. 5. Kanon, som föres vid bogen på ett beväradt fartyg och isynnerhet begagnas till jagt på andra fartyg.

BOGLAM, a. 2. Säges om en häst, som är styf i bogleden, så att han icke kan sträcka ut benet och blott med svårighet förmår att trafva.

BOGLED, m. 5. Leden vid bogen på kreatur.

BOGLINA, f. 1. Se *Bolin*.

BOGNA, se *Bägna*.

BOGNING, f. 2. Bogens (på en häst) brytning, skadande.

BOGREM, f. 2. pl. — *remmar.* Rem på seldom, som sitter framför bogarna på en häst.

BOGSELE, m. 2. pl. — *selar.* Seldom med bogträn eller lokor. *Kallas äfven Loksele. Jfr. Brösta.*

BOGSERA, v. a. 1. Fortskaffa skepp, fartyg, präm medelst ett vid bogsprötet eller något annat ställe fästadt starkt tåg, hvars andra ända är fäst vid ett framför varande fartyg eller båt, som drifves antingen genom rodd eller ångkraft. *B. ett fartyg.* — *B. upp,* uppför strömmen eller in i en hamn. *B. ut,* ur hamn, ifrån land, redd, o. s. v. — *Bogserande,* n. 4.

BOGSERARE, m. 5. Fartyg, som begagnas att bogsera andra fartyg.

BOGSERING, f. 2. Handlingen, då man bogserar.

BOGSERTÅG, -sértå'g, n. 5. Tåg, hvarmed ett fartyg bogseras.

BOGSKOTT, n. 5. Kanonskott, som ett fartyg bekommer i bogen.

BOGSPRÖT, n. 5. En tjock uppåt ifrån fören af ett fartyg utliggande trästam, som tjenar till ett slags mast, hvarpå de så kallade stagegen föras, och hvarmedelst genom dervid fästade tåg förresningen stötas.

BOGSPRÖTARE, m. 5. Ett insektslägte. *Bombex.*

BOGSPRÖTSFLAGG, f. 1. Flagg, som vid vissa tillfällen hissas på framändan af bogsprötet.

BOGSPRÖTSLÅS, n. 5. (sjöt.) En träklots, som, sedan bogsprötet blifvit intaget, inskjutes utifrån emellan stäfpollarna, å bogsprötets öfverkant, och der fasthållas.

BOGSPRÖTSSEGEL, n. 5. (sjöt.) Segel, som föres på bogsprötet. Sådana äro: klyfwaren, jagaren, underblndan, &c.

BOGSPRÖTSSTÅNG, f. 5. pl. — *stänger.* (sjöt.) Stång, utgörande förlängning på bogsprötet.

BOGSPRÖTSSURRING, f. 2. (sjöt.) Ett kring bogsprötet genom ett hål i förstäfven hårdt viradt tåg, som tjenar att fasthålla bogsprötet nedifrån.

BOGSTYCKE, n. 4. Stycke af bogen på ett slagtdadt kreatur.